

KAPTAN VE DENİZ CADISI

Bora Erden

Editör

Oğuzhan Korkmaz

İllüstrasyon

Mehmet İlhan

Kapak Tasarımı

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-80-2

1. Baskı: Haziran 2023

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

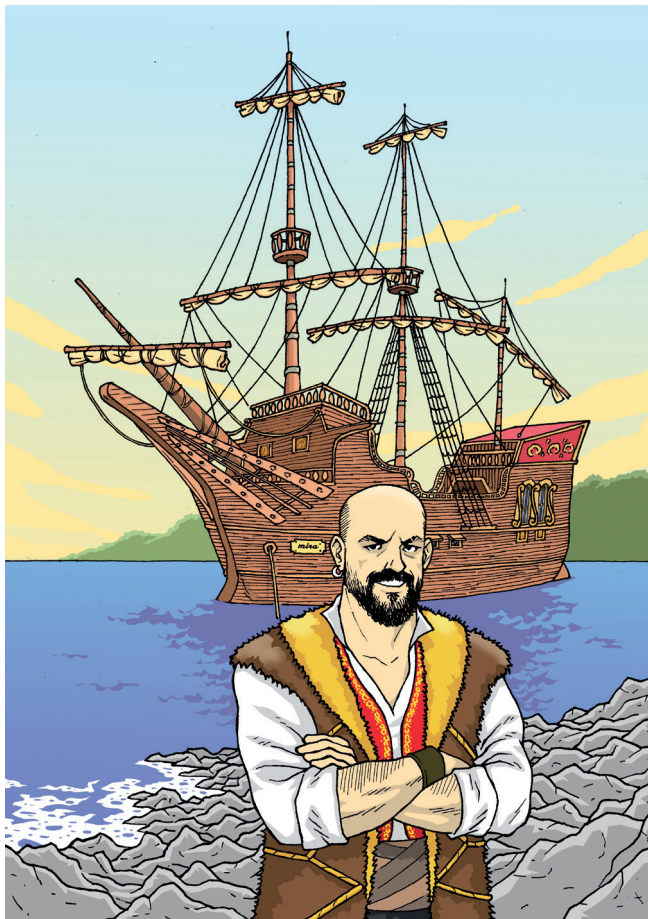
Baskı ve Cilt

EGE REKLAM BASIM SANATLARI SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.

Zi-yapaşa Cad. No: 4/1 Ataşehir/İstanbul

Sertifika no: 45604

Bir tanem, bin tanem,
Benim akıllı kızım Lara'ya,
İlham olması adına...

Bir varmış bir yokmuş... Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, korsanların korsanı bir kaptan varmış. Tüm denizleri dolaşmış, tüm mavilikleri keşfetmiş ve dünyanın tüm doğal güzelliklerini görmüş bir korsanmış. Ünü cesaretinden ve denizleri en iyi bilen korsan olmasından kaynaklanmış. Geçilemeyen tüm denizleri o geçer, kimsenin cesaret gösteremediği fırtınalara o girermiş. Vakti zamanında bütün gücüyle korsanlık yapan bu kaptan artık bu gücünü sadece iyilik yapmaya adanmış. Korsanlığın dillere destan gücü onu büyülemiş ve deniz onu bir mıknaş gibi çekmiş. Ama bu gücünü sadece kötülük kullanarak göstermenin kendine göre olmadığını anlayıp artık bir iyilik korsanı olmuş.

Tabii bu korsanın bir de çok güzel, yelkenleri atlastan, kocaman bir kalyonu¹ varmış. Herkes onun gemisinin güzelliğinden bahseder dururmuş. Denizde onun gemisini gören kötü adamlar kaçacak yer arar, iyi adamlar ise sığınmak için hemen yanına sokulurlarmış. Gemisinin ismi öyle bir güven verir olmuş ki gemisinin adına şarkılar, şiirler bile yazılır olmuş. Gemisinin ismi ise “Mira” imiş. Denizle ilgili bir derdi olan hemen koşup bu Mira’yı arar sorar, bulurmuş.

Günlerden bir gün; bu kaptanın yedi denizleri tanıyıp görmüş geçirmiş olmasına rağmen uğramaktan asla vazgeçmediği Datça’nın balıkçı köyüne yorgun, üzgün, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı yaşlı bir kadın gelmiş, köyün meydanına oturmuş. Gelen geçen bu yaşlı kadına üzgün gözlerle bakıyorlarmış. Ahaliden biri, bir delikanlı, sonunda dayanamamış ve kadının yanına gidip “İyi günler teyzeciğim, niye bu kadar üzgünsün? Niye böyle iki gözü iki çeşme ağlıyorsun?” diye sormuş.

Kadın “Ben ağlamayayım, üzölmeyim de kimler ağlasın, üzölsün be evladım?” demiş ve anlatmaya başlamış. Elinde tuttuğu resmi göstererek “Bak bu benim kızım.” demiş.

¹ Kalyon: Hem yelkenle hem de kürekle yol alan, eski zamanlardaki savaş gemilerinin en büyüğü.

Delikanlı resimdeki kıza bakmış, “Ee ne güzel bir kızın var işte teyze.” demiş; “Niye ağlıyorsun?” diye de sormuş.

“Evet, çok güzeldir benim kızım, bir de iyidir görseniz, tanısanız. Yüreği altındandır. Herkese yardım eder, kuşları bile besler, içinde ufacık bir kötülük yaşamaz...” deyip yine yaşlara boğulmuş. Biraz sonra kendine geldiğinde, “Ama yavrum canım kızımın bahtı karaymış... Sormayın başına öyle bir bela geldi ki... Yavrumu, canımı o lanet Deniz Cadısı kaçırdı.” demiş.

Deniz Cadısı’nın ismini duyunca delikanlının tüyleri ürpermiş, yüzü bembeyaz olmuş. Kimse onun adını dahi anmak istemezmiş. Adının anıldığını bile duysa hemen duyar gelir, o kişiyi engin denizlere mahkûm edip kaybedermiş. Onu, bu zamana kadar gören olmamış; zaten onu gören kişiden bir daha da haber alınmazmış; Deniz Cadısı onu alıp kendi denizlerine götürürmüş. Kimse bilmezmiş neye benzediğini ama herkes ondan çok korkarmış.

Yaşlı kadın ağlayarak anlatmaya devam etmiş, her balıkçı köyünü gezdiğini, dolaştığını ama kızının izine rastlamadığını söyleyerek dövünmüş durmuş. Kadının başına toplanan köy halkı ne yapsak ne etsek diye düşünürlerken ihtiyar bir balıkçı “O kızı bulsa bulsa, Kaptan bulur.” demiş. Teyzenin sevinçle gözleri parlamış ve sormuş: “Kim bu Kaptan? Sahi bulabilir mi? Neyim var neyim yok feda olsun, sadece bana canım kızımı geri getirsin. Ne isterse veririm.” demiş.

“Dur” demiş ihtiyar, “Kaptan senden bir şey istemez, ama...” demiş.

“Evet ama?” diye sormuş yaşlı kadın.

“Önce Kaptan’ı bulmamız gerek.” demiş.

Yaşlı kadın ayağa fırlamış, gözyaşlarını silmiş. Aylardan sonra ilk defa kızını bulabilme ihtimali doğduğunu duyunca çok heyecanlanmış ve “Hemen bulalım Kaptan’ı!” demiş.

“Ama, o buralarda değil” demiş yine ihtiyar.

“Peki nerededir? Ben bulurum onu, nerede olsa bulurum.” demiş acılı anne.

İhtiyar durumu açıklamaya çalışmış, yaş almış buruş buruş ellerini “Bak” diye uzatmış ufku işaret ederek.

Kadın bakmış Datça’nın sonsuz gibi görünen o mavi sularına.

“İşte” demiş ihtiyar adam “Kaptan orada bir yerde. Belki de başka birilerini kurtarmakla uğraşıyor, belki çok başka denizlerde.”